Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χουτεῖα

Περίοδος Β' —Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰουνίου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 25

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Καὶ διηγήθη ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἤκουσε τὴν λέξιν ταύτην, μὲ θρηνώδη φωνήν, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 14 πρὸς τὴν 15 Μαρτίου, ἐν ᾧ ἐφρούρει.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ· νὰ κ' ἕνα πρᾶγμα ἐκπληκτικόν . . .

— Αὐτὸ δὲν ἐγύρευες; ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ.

Ὁ Κάμης εἶχεν ἀκούσῃ τὴν διήγησιν ταύτην. Προφανῶς, ὅ,τι ἐφαίνετο νὰ ἐνδιαφέρῃ τόσον τὸν Γάλλον καὶ τὸν Ἀμερικανόν, ἄφινεν αὐτὸν ἀρκετὰ ψυχρόν. Τὰ εὐρήματα, τὰ φορῶντα τὸν δόκτωρα Γιοχάουζεν, τὰ ὑπεδέχθη μετ' ἀδιαφορίας. Τὸ σπουδαῖον δι' αὐτὸν ἦτον, ὅτι ὁ ἰατρὸς εἶχε κατασκευάσῃ μίαν σχεδίαν, τὴν ὁποίαν ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιήσουν, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα περιεῖχεν ὁ ἐγκαταλελειμμένος κλωβός. Ἀλλὰ περὶ τῆς τύχης τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ ὑπηρέτου του, ὁ ὁδηγὸς δὲν ἠσθάνετο καμμίαν ἀνησυχίαν, καμμίαν περιέργειαν νὰ μάθῃ τί ἀπέγιναν, οὔτε πολὺ ὀλιγώτερον θὰ εἶχε διάθεσιν νὰ περιπλανηθοῦν αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του εἰς τὸ Μέγα Δάσος διὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη των, μὲ κίνδυνον νὰ ἁρπαγοῦν καὶ αὐτοί, ὅπως ἀνηρπάγησαν βεβαίως κ' ἐκεῖνοι. Διὰ τοῦτο, ἂν ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ εἶχαν σκοπὸν νὰ ὑπάγουν πρὸς ἀναζήτησίν των, θὰ προσεπάθει μὲ κάθε τρόπον νὰ τοὺς μεταπείσῃ καὶ θὰ τοῖς ὑπεδείκνυεν, ὅτι τὸ μόνον τὸ ὁποῖον εἶχαν νὰ κάμουν, ἦτο νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξείδιον τῆς ἐπιστροφῆς, διαπλέοντες τὸ ποτάμιον μέχρι τοῦ Οὐμπάγκη.

Ἡ φρόνησις ἄλλως τε ὑπηγόρευεν, ὅτι οὐδεμία τοιαύτη ἀπόπειρα ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ μ' ἐλπίδας ἐπιτυχίας. Πρὸς ποῖον μέρος θὰ διηυθύνοντο, διὰ νὰ εὕρουν τὸν ἰατρόν; . .

Ἂν ὑπῆρχε καμμία ἔνδειξις ὁπωσοῦν ἀσφαλής, ἴσως ὁ Τζὼν Κόρτ θὰ τὸ ἐθεώρει ὡς καθῆκόν του νὰ τρέξῃ πρὸς βοήθειάν των, ἴσως ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ θὰ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν του ὡς τὸ ὄργανον τῆς σωτηρίας των, τὸ ὁποῖον τοῖς ἀπέστελλεν ἡ Θεία Πρόνοια . .. Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς τῶν ἀσυνδέτων φράσεων τοῦ σημειωματαρίου, ἡ τελευταία τῶν ὁποίων ἐφέρετο ὑπὸ ἡμερομηνίαν 25 Αὐγούστου, τίποτε ἄλλο ἐκτὸς σελίδων λευκῶν, τὰς ὁποίας εἰς μάτην ἐφυλλομέτρησαν μέχρι τῆς τελευταίας! . .

Τότε ὁ Τζὼν Κόρτ εἶπεν:

— Εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι ὁ ἰατρὸς ἀφίχθη εἰς τὸ μέρος τοῦτο τὴν 9 Αὐγούστου, καὶ ὅτι αἱ σημειώσεις του σταματοῦν τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Ἀφοῦ ἔκτοτε δὲν ἔγραψε τίποτε ἄλλο, σημαίνει ὅτι, δι' ἕνα λόγον ἢ δι' ἄλλον, ἐγκατέλειψε τὴν κλωβοειδῆ καλύβην του εἰς τὴν ὁποίαν διέμεινε μόνον δεκατρεῖς ἡμέρας...

— Καί, προσέθεσεν ὁ Κάμης, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φανταστῇ κανεὶς τί ἀπέγινε.

— Ἀδιάφορον, παρετήρησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, δὲν εἶμαι περίεργος. . .

— Ὦ, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶσαι εἰς μέγαν βαθμόν . . .

— Ἔχεις δίκαιον, Τζών· καὶ διὰ νὰ εὕρωμεν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου . . .

— Ἂς ἀναχωρήσωμεν, ἠρκέσθη νὰ εἴπῃ ὁ ὁδηγός.

Τῷ ὄντι, δὲν ἔπρεπε νὰρ γοπορήσουν. Τοῖς ἐκεβάλλετο νὰ ἐπισκευάσουν τὸ ταχύτερον τὴν σχεδίαν καὶ νὰ διαπλεύσουν τὸ ποτάμιον. Ἂν, ἀργότερα, θὰ ἐκρίνετο ἀναγκαῖον νὰ διοργανωθῇ μία ἀποστολὴ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ δόκτωρος Γιοχάουζεν, πρὸς ἐξερεύνησιν τοῦ Μεγάλου Δάσους ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἤτοι τοῦ εἰμπο-

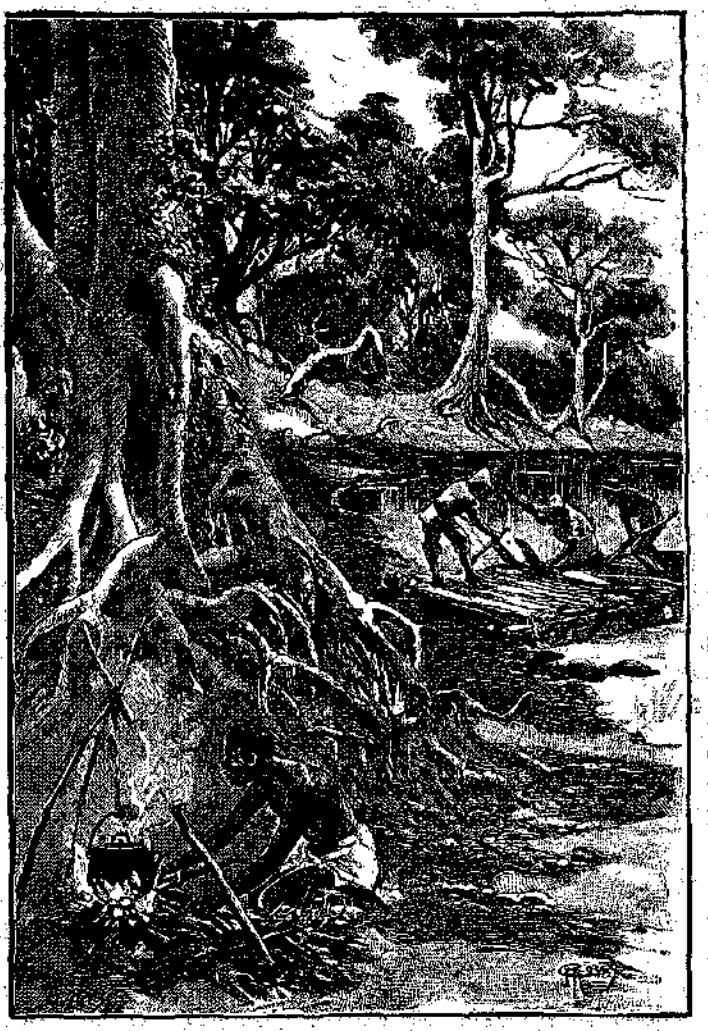

«Εἶχον ἐργασθῆ πρὸς ἐπισκευὴν τῆς σχεδίας.» (Σελ. 194, στ. γ'.)

ρούσε νὰ γίνῃ ὑπὸ συνθήκας εὐνοϊκοτέρας. ἦσαν δὲ ἐλεύθεροι οἱ δύο φίλοι νὰ λάδουν μέρος εἰς τὴν ἀποστολήν.

Πρὶν ἐξέλθουν ἀπὸ τὸν κλωδόν, ἔπρεπε νὰ ἐπιθεωρήσουν πᾶσάν του γωνίαν. Ἴσως θὰ εὕρισκαν καὶ ἄλλα πράγματα χρήσιμα. Τοῦτο βεβαίως δὲν θὰ ἦτο ἀδιακρισία καὶ ἀγένεια ἐκ μέρους των, διότι πῶς νὰ παραδεχθῇ κανείς, ὅτι μετὰ δύο ὁλόκληρα ἔτη ἀπουσίας, ὁ κύριός των θὰ ἐπέστρεφε νὰ τα ζητήσῃ ; . . .

Ὁ κλωδὸς στερεώτατα κατεσκευασμένος, παρεῖχεν ἀκόμη ἀσφαλὲς καταφύγιον. Ἡ στέγη, ἀπὸ λευκοσίδηρον σκεπασμένον μὲ ἄχυρον, εἶχε μείνῃ ἀβλαβὴς καὶ προήσπιζε τὸ ἐσωτερικόν. Ἡ ἐμπροσθία πλευρά, — ἡ μόνη ἡ ὁποία εἶχε δικτυωτὸν πλέγμα,— ἦτο ἐστραμμένη πρὸς βορρᾶν καὶ ἦτο οὕτως ἐκτεθειμένη ὀλιγώτερον εἰς τοὺς ἀνέμους. Τὰ ἔπιπλα, κλίναι, τράπεζα, καθίσματα κλ. θὰ εὑρίσκοντο πιθανῶς ἀνέπαφα, ἂν ἤθελον μείνῃ ἐντὸς τοῦ κλωδοῦ. Ἀλλὰ τὰ εἶχαν ἀφαιρέσῃ, καὶ τοῦτο ἐφαίνετο ἀρκετὰ ἀνεξήγητον.

Ἐν τούτοις,μετὰ τὴν διετῆ αὐτὴν ἐγκατέλειψιν, θὰ ἦσαν ἀναγκαῖαι μερικαὶ ἐπισκευαί. Αἱ σανίδες τῶν τοιχωμάτων ἤρχιζαν νὰ παρκλύουν, τὰ ἄκρα τῶν παραστατῶν, τὰ χωμένα εἰς τὸ ὑγρὸν χῶμα, ἐσέσιοντο, καὶ πολλὰ ἴχνη φθορᾶς ἐφαίνοντο ὑπὸ τοὺς κισσοὺς καὶ τὰς πρασινάδας.

Ἀλλ' ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν εἶχαν ἀνάγκην νὰ ἀναλάδουν τοιαύτην ἐργασίαν. Ἦτο πολὺ ἀπίθανον ὅτι ἡ καλύδη αὕτη θὰ ἐχρησιμευε ποτὲ ὡς καταφύγιον εἰς κανένα ἄλλον ἐμπαθῆ πιθηκολόγον, καὶ θὰ τὴν ἄφηναν ὅπως ἦτο καὶ εὕρισκετο.

Καὶ τώρα δὲν θὰ εὕρισκον τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὴν χύτραν, τὴν προχόην, τὸ φλυζάνιον, τὴν θήκην τῶν γυαλιῶν καὶ τὸ κυτίον τοῦ σημειωματαρίου; Ὁ Κάμης ἠρεύνησε μὲ μεγάλην προσοχήν. Οὔτε ὅπλα οὔτε σκεύη οὔτε κιβώτια, οὔτε κονσέρβαι, οὔτε φορέματα Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ἀφῃρέθησαν, καὶ ὁ ὁδηγὸς ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ μὲ κενὰς χεῖρας,ὅταν εἰς μίαν γωνίαν, τὴν γωνίαν τοῦ βάθους πρὸς τὰ δεξιᾷ, τὸ ἔδαφος. τὸ ὁποῖον ἐκτύπησε μὲ τὸν πόδα του, ἀνέδωκεν ἦχον μεταλλικόν.

— Κάτι εἶνε ἐδῶ. εἶπε.

— Ἴσως κανένα κλειδί ; ὑπέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Καὶ γιατὶ τάχα κλειδί ; . . . ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ἔ, ἀγαπητέ μου Τζὼν . . . τὸ κλειδὶ τοῦ μυστηρίου !

Δὲν ἦτο ὅμως κλειδί· ἦτο ἁπλῶς ἓν κυτίον ἐκ λευκοσιδήρου, θαμμένον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ὁ Κάμης το ἐξήγαγεν. Δὲν ἐφαίνετο πολὺ ἐρθαρμένον, καὶ φαντασθῆτε τὴν χαράν των ὅταν το ἠνοιξαν καὶ εἶδαν ὅτι περιεῖχεν ἑκατὸν περίπου φυσίγγια ἀπείραχτα !

— Εὐχαριστῶ, καλέ μου ἰατρέ ! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ· εἴθε νὰ δυνηθῶμεν ποτὲ νὰ σου ἀνταποδώσωμεν τὴν σημαντικὴν ἐκδούλευσίν που μας προσφέρεις ! . .

Σημαντικὴ ἐκδούλευσις. πραγματικῶς. διότι τὰ φυσίγγια αὐτὰ ἦσαν ἀκριβῶς τοῦ αὐτοῦ πάχους, τῆς αὐτῆς ὁλκῆς,ὡς λέγουν τεχνικῶς μὲ τὰς καραμδίνας τοῦ ὁδηγοῦ καὶ τῶν δύο συντρόφων των!

Δὲν εἶχον τώρα νὰ κάμουν ἄλλο τίποτε, εἰμὴ νὰ κλείσουν τὴν θύραν τοῦ κλωδοῦ καὶ νὰ ἐπιστρέψουν, διὰ νὰρχίσουν τὴν ἐπισκευὴν τῆς σχεδίας.

— Προτήτερα, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἂς ἰδοῦμεν μήπως ὑπάρχουν εἰς τὰ πέριξ ἐδῶ τίποτε ἴχνη τοῦ δόκτωρος Γιοχάουζεν καὶ τοῦ ὑπηρέτου του. Εἶνε δυνατὸν νὰ προσεδλήθησαν καὶ οἱ δύο ὑπὸ ἰθαγενῶν καὶ νὰπήχθησαν βιαίως εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους· ἀλλ' εἶνε ἐπίσης δυνατὸν νὰ ἔπεσαν ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ ὀστᾶ των νὰ μένουν ἄταφα . . .

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, τὸ καθῆκόν μας, θὰ ἦτο νὰ σκάψωμεν ἕνα τάφον.»

Αἱ ἔρευναι ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς, καὶ εἰς ἀκτῖνα ἑκατὸν μέτρων τοὐλάχιστον οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔδωσαν. Ἠδύναντο νὰ συμπεράνουν ὅτι ὁ ἀτυχὴς Γιοχάουζεν εἶχεν ἀπαχθῆ,— καὶ ὑπὸ ποίων ἄλλων παρὰ ὑπὸ ἰθαγενῶν, ἐκείνων μάλιστα τοὺς ὁποίους ὁ ἰατρὸς εἶχεν ἐπλόβη ὡς πιθήκους καὶ οἱ ὁποῖοι συνωμίλουν μεταξύ των ; . . . Διότι, πῶς ἦτο δυνατὸν τῳόντι οἱ πίθηκοι νὰ ὁμιλοῦν ὡς ἄνθρωποι ; . . .

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ. τοῦτο σημαίνει ὅτι το δάσος συχνάζεται ἀπὸ νομάδας καὶ πρέπει νὰ προσεξωμεν πολύ . . .

— Αὐτὸ θὰ κάμωμεν, κύριε Τζών, ἀπεκρίθη ὁ Κάμης. Καὶ τώρα εἰς τὴν σχεδίαν . . .

— Χωρὶς νὰ μάθωμεν τί ἀπέγινεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος Γερμανός ; ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ποῦ νὰ εἶνε ἀρά γε ;

— Ἐκεῖ ὅπου εἶνε οἱ χαμένοι ἄνθρωποι, ὑπέλαδεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Μὰ εἶνε ἀπάντησις αὐτή, Τζών ;..

— Εἶνε ἡ μόνη που εἰμποροῦμεν νὰ δώσωμεν, ἀγαπητέ μου Μὰξ.

Ὅταν ἐπεστρεψαν ὅλοι εἰς τὸ σπήλαιον,ἦτο περίπου ἡ ἑνάτη ὥρα. Ὁ Κάμης κατ' ἀρχὰς ἠσχολήθη νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα Ἐπειδὴ εἶχον ἤδη χύτραν, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ παρεκάλεσε νὰντικατασταθῇ τὸ ψητὸν κρέας, τὸ αἰώνιον, διὰ βραστοῦ. Θὰ ἦτο μία εὐχάριστος ποικιλία τοῦ τακτικοῦ ὀψολογίου. Ἡ παράκλησις ἔγινε δεκτή, ἤναψαν φωτιάν, καὶ περὶ τὴν μεσημδρίαν οἱ συνδαιτυμόνες ἀπήλαυσαν μίαν σούπαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν ἔλειπε, παρὰ μόνον τὸ ψωμί. τὰ χόρτα καὶ προπάντων τὸ ἁλάτι !

Ἀλλὰ πρὸ τοῦ προγεύματος εἶχον ἐργασθῆ πρὸς ἐπισκευὴν τῆς σχεδίας, εἰργάσθησαν δὲ καὶ κατόπι. Εὐτυχῶς, ὁ Κάμης εἶχεν εὕρῃ ὄπισθεν τῆς καλύδης τοῦ ἰατροῦ μερικὰς σανίδας, αἱ ὁποῖαι ἠμποροῦσαν κάλλιστα νὰντικαταστήσουν τὰς σανίδας τοῦ πατώματος, ὅσαι ἦσαν πολὺ ἐφθαρμέναι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπέφευγον ἐργασίαν, ἡ ὁποία θὰ τοις ἦτο πολὺ δύσκολος. ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τῶν καταλλήλων ἐργαλείων. Τὸ σύστημα ἐκεῖνο τῶν δοκῶν καὶ τῶν σανίδων ἐστερεοποιήθη διὰ κισσῶν τόσῳ ἰσχυρῶν, ὡς ἂν ἦσαν σίδηρᾶ ἐλάσματα ἢ τοὐλάχιστον χονδρὰ σχοινία. Ἡ ἐργασία ἐτελείωσεν ὅταν ὁ ἥλιος ἐξηφανίσθη ὄπισθεν τῶν δένδρων τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμίου.

Ἡ ἀναχώρησις εἶχεν ἀναδληθῇ διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἦτο προτιμώτερον νὰ διέλθουν τὴν νύκτα εἰς τὸ σπήλαιον, διότι ἡ βροχή, ἡ ὁποία ἠπειλεῖτο, ἤρχισε νὰ πίπτῃ ἀρκετὰ ραγδαία περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν.

Οὕτω λοιπόν, ἀφοῦ τόσον ἀνελπίστως ἀνεῦρον τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῆ ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐμελλον νὰναχωρήσουν χωρὶς νὰ μάθουν τί ἀπέγινεν ὁ παραδοξος ἰατρός ; . . . Τίποτε... τίποτε !... οὔτε ἓν τεκμήριον ! . . .Ἡ ἐπίμονος αὕτη σκέψις δὲν ἔπαυε νὰ βασανίζῃ τὸν Μὰξ Οὐμπέρ.ἐν ᾧ ὀλίγον ἀπησχόλει τὸν Τζὼν Κορτ καὶ διόλου τὸν Κάμην· ὁ Γαλλος ἐσυλλογίζετο ὅτι ἐμελλε νὰ ἐνειρευθῇ γορίλλας, σκιμπατζῆδες, πιθήκους λαλοῦντας. μολονότι πεπεισμένος ὅτι ὁ Γιοχάουζεν δὲν εἶχεν ἀπόδυσῃ εἰμὴ ἀγρίους ἰθαγενεῖς ! . Καὶ τότε,— τί φαντασιόκοπος ποῦ ἦτο ! — τὸ Μέγα Δάσος τῷ ἐπαρουσιάζετο πάλιν μυστηριῶδες, μαγικόν, μὲ λαοὺς νέους, μὲ τόπους ἀγνώστους μὲ χωρία κρυμμένα εἰς τὰ ἀνεξιχνίαστα βάθη του . . .

Πρὶν ἐξαπλωθῇ εἰς τὸν μυχὸν τοῦ σπηλαίου. εἶπεν :

— Ἀγαπητέ μου Τζὼν καὶ σύ, Κάμη ἔχω νὰ σας ὑποδάλω μίαν πρότασιν...

— Τί, Μάξ ;

— Κάτι νὰ κάμωμεν διὰ τὸν ἰατρόν!..

— Νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἀναζήτησίν του ; . . . ἀνέκραξεν ὁ ὁδηγός.

— Ὄχι. ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ· ἀλλὰ νὰ δώσωμεν τὸνομά του εἰς τὸ ρίον αὐτό, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ὄνομα, ὑποθέτω . . .

Καὶ ἰδοὺ διατὶ τὸ ρίον Γιουχάουζεν θὰ φαίνεται τοῦ λοιποῦ εἰς τοὺς νεωτέρους χάρτας.

Ἡ νὺξ παρῆλθεν ἡσύχως, καὶ μολονότι ἠγρύπνησαν ἐκ περιτροπῆς, οὔτε ὁ Τζὼν Κόρτ, οὔτε ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, οὔτε ὁ Κάμης δὲν ἤκουσαν νὰ πλήξῃ τὰς ἀκοάς των οὔτε μία λέξις.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΗΦΗΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀπὸ τὴν ἄλλην φορὰν. ὅταν σας ἔγραφα διὰ τὴν μελέτην τῶν ἐξετάσεων, μοῦ ἦλθε μία ἀνάμνησις τῶν μαθητικῶν μου χρόνων, ἑνὸς ἀστείου ἐπεισοδίου, τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ σας διηγηθῶ.

Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Κηφῆνος . . ἀλλὰ πρῶτα διατί τὸν ἐλέγαμεν Κηφῆνα ; Μίαν φορὰν ὁ καθηγητὴς τὸν ἠρώτησε τί πρᾶγμα εἶνε ὁ κηφήν, καὶ, παρὰ προσδοκίαν, δὲν ἠξεύρε νὰπαντήσῃ. Ὁ καθηγητὴς ἐγέλασε,καὶ ἀπὸ τότε οἱ συμμαθηταί του τὸν ἐβαπτίσαμεν Κηφῆνα. Αὐτὸ συνέδη εἰς τὴν πρώτην τάξιν· ἡ αἰτία μὲ τὰ χρόνια ἐλησμονήθη ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἔμεινε. Φαίνεται ὅμως ὅτι του ἐταίριαζεν. Ἦτο ἕνα παιδὶ παχουλόν, ῥάθυμον. ἀγαθόν, μὲ μεγάλα μάτια. ἀλλ' ὄχι καὶ μὲ μεγάλον πνεῦμα Δὲν τοῦ ἤρεσκε πολὺ νὰ μελετᾷ. καὶ διὰ νὰ περνᾷ τὰς τάξεις, κατέφευγε πάντοτε εἰς τεχνάσματα. Ποτὲ δὲν ἐθύμωνεν ὅταν τον ἐφώναζαν Κηφῆνα· ἐπιτέλους το εἶχε συνειθίσῃ κ' ἐγελοῦσε καὶ αὐτός. Καμμίαν φορὰν μάλιστα οὔτε ἐγελοῦσε· τὸ ἤκουε φυσικώτατα ὡς νὰ ἦτο τὸνομά του.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἤμεθα εἰς τὴν τρίτην. Ἔ, δὲν εἶνε παίξε-γέλασε τὰ μαθήματα τῆς τρίτης ! Εἴχαμεν σπάσῃ, ποῦ λέγουν. εἰς τὸ διαδάσμα ὅλοι . . . ἐκτὸς τοῦ Κηφῆνος. Αὐτουνοῦ καρφί δὲν του ἐκαίετο, καὶ μολονότι ἐπληστίαζαν αἱ ἐξετάσεις, ἐξηκολούθει νὰ εἶνε τόσον κηφὴν ὅσον καὶ πρῶτα.

— Καλὰ εἰς τὰ προφορικά, τοῦ ἐλέγαμεν· μπορεῖ νὰ σου ψιθυρίσῃ κανεὶς κἀμμιὰ λέξι . . . ἀλλὰ εἰς τὰ γραπτά. ποῦ εἶνε τόσον αὐστηρά, τί θὰ κάμῃς ;

— Ἔννοια σας . . . μὴ σας μέλῃ ! θὰ γράψω καλλίτερα ἀπ' ὅλους.

— Μὰ πῶς ; — Ἐγὼ ξέρω.

Τὰς διακοπάς,τὰς πρὸ τῶν ἐξετάσεων, εἶχε διαδοθῆ ὅτι ὁ Κηφὴν μελετᾷ νυχθημερόν. Ἦτο ψεῦμα· ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ Κηφὴν ἐγύριζεν εἰς τοὺς ἀρόμους, καὶ ἦτο ζήτημα ἂν ἐκρατοῦσε τὸ βιβλίον μίαν ὥραν. Ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ βεβαιόνῃ μυστηριωδῶς, ὅτι θὰ ἔγραφε καλλίτερα ἀπ' ὅλους.

— Τελοσπάντων ἔκαμα μιὰ ἐφεύρεσι! εἶπε μίαν ἡμέραν. Τί, δὲν το πιστεύετε; Θὰ ἰδοῦμε !

Ἦλθε τελοσπάντων καὶ ἡ μεγάλη ἡμέρα τῶν γραπτῶν, καὶ ἤμεθα ὅλοι περίεργοι νὰ ἰδοῦμεν τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Κηφήν. Ἦλθε τελευταῖος καὶ τον ὑπεδέχθημεν μὲ φωνάς, διότι ἀπὸ τὸν φόδον μας εἴχαμεν . . . μεγάλην εὐθυμίαν. Τὸν ἐπεριχυκλώσαμεν καὶ τον ἐρωτούσαμεν διὰ τὴν ἐφεύρεσίν του.

Ἠρνήθη ἐπιμόνως νὰ ὁμολήσῃ, καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ τον ἀφήσωμεν ἥσυχον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον,— ἀγαθὸ παιδί.— ἐκάλεσε μυστικὰ δύο τρεῖς ἐμπιστους, καὶ τοις ἀνεκοίνωσεν ὑπὸ ἐχεμύθειαν τὰ σχεδιά του. Εἶχε ἀκόμη κάποιαν ἀμφιδολίαν. κ' ἐζήτει συμδουλάς.

— Τί λέτε, παιδιά ; . . .

Τί νὰ 'ποῦν τὰ παιδιά ! Ἦσαν τόσον ἐκπληκτα μὲ ὅ,τι ἔδλεπαν,ὥστε εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἠμποροῦσαν οὔτε νὰ ὁμιλήσουν. Ἀλλὰ φαντασθῆτε καὶ σεῖς ! Τὰ πιὸ εὐκολώτερα καὶ τὰ δυσκολώτερα ἀπὸ καθε μάθημα, ὁ Κηφὴν τα εἶχε ψιλογραφήσῃ μὲ ἰώδεστον ὑπομονήν . . . ποῦ ; Ἀ,σταθῆτε νὰ ἐνθυμηθῶ . . . Ἡ Ἄλγεβρα ἦτο γραμμένη εἰς τὸ δεξὶ του μανικέτι, ἡ Φυσική, μαζὶ μὲ τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ ἀριστερόν, καὶ εἰς δύο λινὰ μανδήλια, μὲ μολύδι, ὅλα τὰ ἄλλα μαθήματα !

Δὲν εἴχαμεν δίκαιον νὰ μείνωμεν μὲ ἀνοικτὸν στόμα ;

— Μὰ τί στέκεσθε ἔτσι ; μᾶς ἔλεγεν ὁ Κηφήν. Τί ; δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυττάζω τὸ μανικέτι μου ὅταν γράφω ! . . . καὶ δὲν μπορῶ νὰ βγάλω ὅσες φορὲς θέλω τὸ μανδήλι μου ; . . . Πῶς νὰ ὑποπτευθῇ κανείς ! Καθὼς τἄχω γραμμένα μὲ ψιλὸ μολύδι, δὲν φαίνεται τίποτε ἀπὸ μακρυά. . .

—Βέδαια, τοῦ εἶπε κάποιος· ἀλλὰ περισσότερον καιρὸ ἤθελες, καϊμένε Κηφήν, νὰ τα γραψῃς ἔτσι, παρὰ νὰ τα μάθῃς.

— Καὶ ἂν τα ἐλησμονοῦσα ; ! ἀντεῖπε μὲ τὸ ἀγαθόν του μειδίαμα ὁ Κηφήν.

Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐκοινολογήθη τόσον πολύ, ὥστε πρὶν ἀρχίσουν αἱ ἐξετάσεις. ὅλη ἡ τάξις ἐγνώριζεν ὑπὸ ἐχεμύθειαν τὴν «ἐφεύρεσιν» τοῦ Κηφῆνος. Καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχουν καλοὶ καὶ κακοί, κάποιος ὁ ὁποῖος ἐνόμισεν ὅτι ἀδικεῖται, ὅτι τοῦ κλέπτουν ἔτσι τὸν βαθμόν του, ἐπῆγε κρυφὰ εἰς τὸ Γυμνασιαρχεῖον, καὶ ὑπὸ ἐχεμύθειαν πάντοτε, ἔκαμε τὴν ἀναφορὰν του εἰς τὸν Γυμνασιάρχην.

Ἀπὸ ἐδῶ παύει πλέον ἡ ἐχεμύθεια. Ὁ Γυμνασιάρχης εἰσῴρμησε καὶ κατέσχεν ἀναφανδὸν τὰ δύο μανικέτια καὶ τὰ δύο μανδήλια . . . Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω τὰ γέλια καὶ τὰ ἀστεῖα που ἐγίναν . . . Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐματαιώθησαν αἱ ἐξετάσεις τοῦ Κηφῆνος. δηλαδὴ αἱ ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις. διότι ἐκεῖναι τὰς ὁποίας ἔκαμε χωρὶς τὰ ἐφόδιά του. τὸν ἄφισαν μετεξετάσιμον . . .

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον μοῦ ὑπενθυμίσαν αἱ παροῦσαι ἡμέραι τῶν ἐξετάσεων. Σᾶς τὸ διηγήθηκα μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ γελάσετε. Διότι εἶμαι βεδαίος, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μας δὲν μεταχειρίζεται τοιαῦτα τεχνάσματα, καὶ ὅλοι πηγαίνουν νὰ ὑποστοῦν τὴν δοκιμασίαν των μὲ τὰ νόμιμα μόνον ἐφόδια τοῦ ἐξετζομένου μαθητοῦ. Τοῦτο ὅμως δὲν τους ἐμποδίζει νὰ γράφουν καὶ νὰπαντοῦν λαμπρά. νὰ διαπρέπουν, νὰριστεύουν καὶ νὰ προδιδάζωνται . . .

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ὅλοι, συμπεριλαδανομένου καὶ τοῦ μαγνήτιστοῦ ἤρχισαν νὰ τάσσωνται μὲ τὴν γνώμην τῆς Εἰρηνούλας : Δὲν θὰ ἐπανῆρχετο.

Ἔπρεπε νὰ ἦτο ἐκ τῶν πρὸ πολλοῦ. ἂν ὑπῆκουε πραγματικῶς εἰς δύναμιν ἀνωτέραν τῆς θελήσεώς του.

Εἶχεν ἤδη παρελθῇ μία ὥρα ἀπὸ τοῦ περιστατικοῦ τούτου. ὅταν ὁ Μπαμπεῦ, νομίσας ὅτι ἤκουσε καλπασμὸν ἵππου,διέταξε νὰ κρυφθῶν καὶ πάλιν εἰς ἣν παρακειμένην λίχμην. Ὅλα ἔπρεπε νὰ τα περιμένῃ κανεὶς εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ἀφρικανικῶν ἐκείνων δασῶν . . .

— Γκύ, εἶπεν ἡ Εἰρηνούλα. τῆς ὁποίας ἡ εὔθυμος διάθεσις ἐπανῆρχετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ· Γκύ, αὐτὰ ὁμοιάζουν μὲ μίαν παντομίμαν, ποῦ εἶδα εἰς τὸ θέατρον τὸν περασμένον χειμῶνα . . . Τὸ δάσος . . . οἱ λιοντάρι που δραπετεύουν . . . οἱ μαῦροι ποὺ τους κυνηγοῦν . . . οἱ ὑποχρεωτικοὶ θόρυβοι που παρουσιάζονται εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ σώσουν τοὺς φυγάδας . . . Δὲν λείπει παρὰ τὸ φεῖδι που κρέμεται εἰς τὸ δένδρον, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν ταξιδιωτῶν . . .

— Ὄχι ! εἶπεν ὁ Γκύ, ὠθῶν ζωηρῶς τὴν Ἀγγλίδα καὶ τὰ δύο κοράσια ἔξω ἀπὸ τὴν λίχμην, οὔτε τὸ φεῖδι λείπει !

Ὅλη ἡ διάθεσις τῆς Εἰρηνούλας ἐκόπη Ὀχροτάτη, ἐναγκαλιζομένη τὴν Μαίς, ἐκύτταζε τὸν Μπαμπεῦ, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ὀπισθοπορῶν ἀπὸ τὴν λίχμην, μὲ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς ἕνα πελώριον ὄφιν κουλουριασμένον εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς χαμηλοτέρους κλάδους τῶν δένδρων, καὶ ἔχοντα μῆκος τοὐλάχιστον εἴκοσι ποδῶν.

—Θὰ ἑρμήσῃ ἐπάνω του! . . . ἐψιθύρισεν ἡ Εἰρηνούλα ἐντρομος.

—Μπαμποῦ ξέρει κάνη φεῖδι νάκούη.

Πραγματικῶς, τὸ φρικῶδες ἑρπετὸν (ἦτο πύθων, ἢ βόας τοῦ Ἀκρωτηρίου,) ἐφάνη ὡς μαγευθέν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπέσυρε τὴν εἰδεχθῆ κεφαλήν του, ἐξεδιπλώθη καὶ ἤρχισε νὰ ἕρπῃ μέσα εἰς τὴν πυκνὴν πρασινάδα. Μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη ἐντελῶς, προξενῶν τόσην ταραχὴν εἰς τὰ φυλλώματα, ὥστε θὰ τὴν ἀπέδιδε κανεὶς εἰς καταιγίδα, ἂν ὁ οὐρανὸς δὲν ἦτο ἀνεφέλος, ὁλογάλανος.

— Ἐσώθη ! ἐφώναξε περιχαρὴς ἡ

«Τὸ μαχαῖρι τοῦ Μπαμποῦ τον ἐκάρφωσε γιὰ πάντα 'στὸ δένδρο του...» (Σελ. 197, στήλ. 6'.)

Εἰρηνούλα ὅταν εἶδε τὸν Κάφρον νὰ πηδήσῃ πλησίον της.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη καλπασμὸς ἵππου.

— Ὁ Σελέσκος, ἐφέλλισεν ἀμέσως ὁ Μπαμποῦ, περισσότερον τρομαγμένος ἀπὸ τὴν ἀπίστευτον αὐτὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ζουλοῦ, παρὰ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου διέφυγε.

Ἦτο τῳόντι ὁ Σελέσκος, ὁ ὁποῖος ἐπανήρχετο μόνος, ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ὁ ὁποῖος ἀπέσταζεν ἀπὸ ἱδρῶτα καὶ ἀφρούς.

— Ποῦ εἶνε οἱ σύντροφοί σου ; ἠρώτησεν ὁ Γκὺ ἀγγλιστί, μὲ τὴν ἔντονον ἐκείνην φωνὴν τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη καὶ προτήτερα, ὁμιλῶν πρὸς τὸν Ζουλοῦ

— Ἔφυγαν !... ἐτραύλισεν ὁ Σελέσκος. Τὰ ἄλογα ὅλα ἐψόφησαν . . . τὰ ἐτσίμπησε μυῖγα τ σ ε τ σ έ.

Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέφυγεν ἀπὸ ὅλα τὰ στήθη.

Πῶς ἔγινεν αὐτὸ τὸ θαῦμα ;... Μήπως το ἔκαμε καὶ αὐτὸ ὁ θεὸς Ὀλακομαριγκοῦ ; ... Ὄχι, τὸ ἔκαμα ἁπλούστατα ἡ Ἀντιόκα. Ἀλλ' οἱ φίλοι της δένετο ἤξευραν... Ναί, ἡ καλὴ μαύρη, φροντίζουσα καὶ μακρόθεν διὰ τάγαπητά της κοράσια, εἶχε προξενήσῃ τὸν θάνατον τῶν ἵππων, μεταχειρισθεῖσα, καθὼς εἴδομεν, τα θανατηφόρα δι' αὐτοὺς ἔντομα.

Τῳόντι ἡ μυῖγα τσετσὲ εἶνε μία ἀπὸ τὰς φοβερωτέρας μάστιγας τῆς Ἀφρικῆς. Μολονότι δὲν εἶνε μεγαλητέρα ἀπὸ συνήθη μυῖγαν, τὸ δῆγμά της φονεύει ἀσφαλῶς τὰ κατοικίδια ζῷα. Καὶ αὐτοὶ οἱ βόες οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὀλιγώτερον εὐαίσθητοι, ἀρρωσταίνουν μόλις αἰσθανθοῦν τὸ δηλητηριῶδες κέντρον τῆς τσετσὲ καὶ περιπίπτουν εἰς χαύνωσιν καὶ ἀτονίαν.

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι ἂν τὸ προσβληθὲν ζῷον εἶνε ἰσχυρὸν καὶ ὑγιές, ἀποθνήσκει ἀμέσως, ἂν εἶνε ἰσχνὸν καὶ ἀδύνατον, ἐξασθενεῖ περισσότερον..

Δοξάζοντες τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν σωτηρίαν, οἱ ταξειδῶται ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ δάσος ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Σελέσκου.

Οἱ διῶκται, στερηθέντες τῶν ἵππων των, ἦσαν τώρα πολὺ ὀλιγώτερον ἐπίφοβοι.

Ὁ Γκὺ διέταξε τὸν Μπαμποῦ νὰ δέσῃ τὸν Σελέσκον εἰς ἕνα δένδρον.

Ὁ πρῶτος διαβάτης θά τον ἐλευθέρωνεν, ἤ, ἐν ἐλλείψει διαβατῶν, θά το κατώρθωνεν ὁ δεσμώτης μόνος του, προστρίβων τὰ σχοινία ἐπὶ τοῦ τραχέος κορμοῦ, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλους θὰ ἔσπαζαν. Θά τῳ ἐχρειάζετο πρὸς τοῦτο ἀρκετῶν ὡρῶν ὑπομονητικὴ ἐργασία, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ οἱ φίλοι μας θὰ εὑρίσκοντο μακράν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ νέος ἐξησφάλιζε τὴν σωτηρίαν τοῦ μικροῦ ὁμίλου, ὑπακούων συγχρόνως εἰς αἴσθημα οἴκτου καὶ φιλανθρωπίας.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἡ πορεία ἦτο ὀλιγώτερον ἐπίπονος.

Ἡ Μὶς Φλώρυ καὶ ἡ Εἰρηνούλα εἶχαν ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ ἵππου του Σελέσκου, τὸν ὁποῖον ὁ Γκὺ ἐκράτει ἀπὸ τὸν χαλινόν. Ὁ Μπαμποῦ ἐσήκονεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του τὴν Λενέτταν.

Μόλις παρῆλθεν ἓν τέταρτον ἀφότου ἀφῆκαν τὸν Σελέσκον, ὅταν ὁ Κάφρος ἐζήτησεν ἄδειαν μικρᾶς ἀπουσίας, καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸ δάσος, ἀφ' οὗ παρέδωκε τὴν Λενέτταν εἰς τὴν Μίς.

Ἡ ἀπουσία του διήρκεσεν εἴκοσι λεπτά.

Ὅταν ἐπέστρεψεν, ἡ Εἰρηνούλα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, βλέπουσα ἕνα μικρὸν χαριτωμένον πίθηκον, μὲ μεγάλα ζωηρὰ μάτια, τὸν ὁποῖον ὁ Μπαμποῦ ἔβαλεν εἰς τὴν ἀγκαλιάν της.

Ἔξαφνα, ὁ Μπαμποῦ ἐστάθη καὶ ἠκροάσθη.

Τροχασμὸς πολλῶν ἵππων ἠκούετο μακρόθεν.

— Πέντε εἶνε ! εἶπεν ὁ μαῦρος.

Μεγάλος φόβος κατέλαβε τοὺς φυγάδας.

Ἀπὸ πέντε ἀπετελεῖτο καὶ ἡ συμμορία τοῦ Σελέσκου . . .

Ἐν τούτοις ἐφαίνετο ἀπίθανον νὰ ἦσαν αὐτοί. Ὅσον μεγάλην ταχύτητα καὶ ἂν ἀνέπτυξαν οἱ Ζουλοῦ, δὲν ἦτο δυνατὸν νά τους ἐπρόφθαναν τόσον γρήγορα . . .

— Δὲν εἶνε ὁ Σελέσκος, ἐβεβαίωσεν ὁ Μπαμποῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Γκὺ ἀνεκοίνωσε τὰς σκέψεις του.

Ὁπωσδήποτε, οἱ ταξειδιῶται ἔσπευσαν νὰ κρυφθοῦν καὶ πάλιν εἰς τὴν λόχμην, μὲ κίνδυνον νὰ ἐμπέσουν εἰς κανένα φοβερὸν πύθωνα.

Ὁ καλπασμὸς ἐπλησίαζεν· ἀπὸ τὰ διάκενα τῶν κλάδων, ὁ Γκὺ καὶ ὁ Μπαμποῦ ἐκύτταζαν.

Πέντε ἱππεῖς ἐπαρουσιάσθησαν κ' ἐπέρασαν ὡς ἀστραπή.

Κραυγὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Γκύ :

— Πατέρα ! . . εἶνε ὁ πατέρας ! . .

Οἱ ἱππεῖς ἐσταμάτησαν ἀποτόμως. Καὶ πρὶν προφθάσουν νὰ γυρίσουν ὀπίσω, ὁ μικρὸς ὅμιλος ἐχύθη εἰς τὸν δρόμον.

— Πατέρα ! . . Πατέρα ! . . ἐφώναζεν ἕνας ὑψηλὸς Ἰνδὸς καὶ μία κατάμαυρη ἀραπίτσα ἀνεβασμένη εἰς μικρόσωμον ἄλογον.

—Γκύ !.. Εἰρηνούλα !.. παιδιά μου! ἀνέκραζεν ὁ κύριος Λακὼς ὁ ὁποῖος ἀνεγνώρισε μὲν τὰς φωνάς, ἀλλ' ὄχι καὶ τὰ βαμμένα ἐκεῖνα πρόσωπα, τὸ χαλκόχρουν τοῦ ἑνὸς καὶ τὸ ἐβενόχρουν τῆς ἄλλης.

Τέλος τὰ πάντα ἐφανερώθησαν, καὶ ὁ εὐτυχὴς πατὴρ τα καταφίλησε μὲ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, ὡς νὰ ἦσαν τὰ λευκότερα καὶ ροδινώτερα πρόσωπα τοῦ κόσμου.

Ἕκαστος τῶν ἱππέων ἐπῆρεν ἀπὸ ἕνα πεζὸν εἰς τὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου του, καὶ ὅλοι μαζὶ ἐξεκίνησαν, καλπάζοντες πρὸς τὸν Τουγέλαν.

Ἡ χαρὰ τοῦ πατρὸς δὲν εἶχεν ὅρια, καθὼς καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη του πρὸς τὴν Μὶς καὶ τὸν Μπαμποῦ.

Τῷ διηγήθησαν ἐν συντόμῳ τὰ τῆς ἁρπαγῆς εἰς τὸ δασύλλιον, τὰ τῆς αἰχμαλωσίας εἰς τὸ Βατλαπῆ, καὶ τέλος τὰ τῆς ἀπελευθερώσεως.

Μὲ δακρυσμένα μάτια, ἡ Εἰρήνη ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὸ κακὸν ποὺ ἔκαμε καὶ ὡμολόγησε μὲ ποῖον τρόπον εἶχε δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ Ζοννενστράαλε. Ἡ τύψις τῆς ἰδίας της συνειδήσεώς την εἶχεν ἤδη τιμωρήσῃ ἀρκετά, ὥστε ὁ κ. Λακὼς ἐθεώρησε περιττὸν νὰ την τιμωρήσῃ καὶ αὐτός.

Ὅταν ἔγινε λόγος περὶ τοῦ Σελέσκου, ὁ Γκὺ εἶπεν ἔξαφνα :

— Ἀλήθεια, τώρα πρέπει νὰ εἶνε ἐλεύθερος !

Ὁ Μπαμποῦ ἐγέλασε.

— Τί ἔπαθες ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Γκύ.

— Ποτὲ λεύτερο τὸ Σελέσκο ! ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ μαῦρος· τὸ μαχαῖρι τοῦ Μπαμποῦ τὸν ἐκάρφωσε γιὰ πάντα 'στὸ δένδρο του. . . Ὁ Μπαμποῦ δὲν γύρισε πίσω γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ μικρὸ μαϊμοῦ, γύρισε γιὰ νὰ μείνῃ τὸ Σελέσκο ἐκεῖ ποὺ τον ἔδεσε τὸ ἀφεντικό ... Ἄ, ἐκδίκησι τὸν Μπαμποῦ, ἐκδίκησι !

Τὰ κοράσια ἀνετρίχιασαν.

— Ὁ Μπαμποῦ δὲν ἔχει νὰ δώσῃ εἰς κανένα λόγον περὶ τῶν πράξεών του, εἶπεν ὁ κύριος Λακώς.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ἐν ᾧ ἐκάλπαζαν ὁλονέν, ὁ συνταγματάρχης διηγήθη μὲ ὀλίγας λέξεις πῶς τον εἰδοποίησεν ἡ Γουϊλελμίνα περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν κορασίων, πῶς ἀφῆκεν ἀμέσως τὸ στράτευμα, διὰ νὰ τρέξῃ πρὸς ἀνεύρεσίν των, καὶ πῶς ἐνέκρινε τὸ σχέδιόν του καὶ ὁ Κροῦγερ.

Μὲ τὰ δάκρυα εἰς τα μάτια, ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ λοχαγοῦ Ρίσικ καὶ τοῦ Πέτρου Μπάντζες. ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε ἡ Λενέττα δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐννοήσῃ τίποτε.

Ἡ μικρούλα δὲν θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ ὑποφέρῃ τοιαύτην λύπην : ἐχρειάζετο ἡ μαμὰ Παυλίνα μὲ ὅλην τὴν γλυκύτητά της καὶ τὴν ἀγάπην της, διὰ νὰνακοινώσῃ τὴν ἀπαισίαν εἴδησιν εἰς τὸ θυγάτριον της καὶ συγχρόνως νὰ το παρηγορήσῃ.

Αἱ θλιβεραὶ αὐταὶ εἰδήσεις ἐπεσκίασαν τὴν παροῦσαν χαρὰν καὶ ἔκαμαν ὥστε νὰ λησμονηθῇ πρὸς στιγμὴν ἡ Γουϊλελμίνα εἰς τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις ὠφείλετο ἡ εὐτυχὴς αὕτη συνάθροισις. Χωρὶς ἐκείνην, οὐδέποτε θὰνευρίσκοντο !

Ἐπωφεληθεὶς μικροῦ διαλείμματος σιωπῆς, ὁ Μπαμποῦ ἠρώτησε δειλῶς :

— Καὶ ἡ δική μου κυρά ;

— Πάντα ἡ ἴδια ! ἀπεκρίθη ὁ κύριος Λακώς. Σωστὴ ἠρωΐς ! Τώρα πιὰ ὅλοι οἱ Βόερς την ξεύρουν, καθὼς καὶ τοὺς δύο συντρόφους της.

Μειδίαμα χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Κάφρου, ἀλλὰ συγχρόνως οἱ στιλπνοί του ὀφθαλμοὶ ἐσκεπάσθησαν ἀπὸ ἐλαφρὸν νέφος.

. . . . . .

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

Πῶς της ἐφάνηκε τῆς κυρίας Τρομάρας το γιατρικό ; Ἀνυπόφορον ! φρικτόν ! Φαντασθῆτε νὰ τρώγῃ μόνον ψωμὶ καὶ νερό, νερὸ καὶ ψωμί ! . . Εἶνε ζωὴ αὐτή ;

Ἡ Μαρία ὑποπτεύεται μήπως ὁ γιατρός την ἐπεριπαίζεν. Ἡ Μαρία σκέπτεται. . .

Ἐσκέφθη πολὺ πολύ, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών της εἶνε αὐτό : Ἀφοῦ εἶδε κ' ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ φόβοι της ἐξεσποῦσαν πάντα 'στὴ ράχη της, ἀφ' οὗ ἐπείσθη ὅτι δὲν ἔβλαπτε κανένα ἄλλον, παρὰ τὸν ἑαυτό της, ἡ κυρία Τρομάρα ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν τρομάζῃ εἰς τὸ ἑξῆς, παρὰ μόνον ὅταν ὑπῆρχε πραγματικὴ αἰτία διὰ νὰ τρομάξῃ.

Μὲ ἄλλους λόγους, ἀπεφάσισε νὰ ἐξετάζῃ καλλίτερα τὰ πράγματα, καὶ πρὶν βγάλῃ τὲς φωνές, νὰ βλέπῃ πρῶτα καλά : εἶνε φεῖδι ἡ σαύρα ; εἶνε φάντασμα ἡ ἡ σκιά της ; εἶνε κεραυνὸς ἡ ἁμάξι που περνᾷ ; . . .

Καὶ διὰ νὰ κάμῃ τὴν καλὴν ἀρχή, ἀποφασίζει σήμερα νὰ διώξῃ μόνη της τὲς μυῖγες. Εἶνε καλοκαῖρι, τὸ τραπέζι στρωμένον, καὶ ἡ μυῖγες σύννεφο. Ἡ Κυρία Τρομάρα πέρνει μιὰ πετσέτα καὶ τες κυνηγᾷ μὲ μεγάλην γενναιότητα. Σὲ λίγο δὲν ἔβλεπες οὔτε μιὰ μυῖγα 'στὸ δωμάτιο.

Καὶ ὅλοι πιὰ ἔμειναν ἐκστατικοί. Καλὲ ἀκοῦς ἐκεῖ ! Ἡ Κυρία Τρομάρα, ποὺ ἄλλη φορὰ φοβοῦνταν τὲς μυῖγες σὰν νὰ ἦταν θηρία ! . . (Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 187.)

Αριστειδης. — Λοιπόν ;

Κος Δαρας.— Ὁ πατέρας μου, ποῦ δὲν ἦτον παιδί καὶ ἐμάντευσεν ὅτι κάτι φυσικὸν συμβαίνει, ἠθέλησε νά το ἐξακριβώσῃ ἀμέσως, διὰ νά με καθησυχάσῃ καὶ ἐμέ. . . . .

Ποπος.— Λοιπόν ; ἀνυπομονῶ !

Κος Δαρας.— Ναί, διέταξε νὰ φέρουν μιὰ σκάλα, ἀνέβη 'στὴ σκάλα ὁ ἴδιος καὶ ἀνεκάλυψεν . . . ἕνα μεγάλον ποντικόν ! . . Τὸ πόδι τοῦ ποντικοῦ αὐτοῦ εἶχε πιασθῆ εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς κρίκους τῆς κουνουπιέρας καὶ καθὼς ἔτρεχεν ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ἀγωνιζόμενος ὁ κακομοίρης νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ πόδι του, παρέσυρε καὶ τὸν κρίκον καὶ ἔκαμνε τὴν κουνουπιέραν νἀναιγοκλείῃ τόσον δυνατά !

Αριστειδης. — Μπᾶ ! ἀλήθεια, ἦταν ποντικός ;

Κος Δαρας.— Μάλιστα, ἕνας ποντίκαρος τόσος, ποῦ τον ἔπιασε ὁ πατέρας μου καί μού τον ἔδειξεν, ἐπειδή μὲ ὅσα καὶ ἄν μου ἔλεγε, δὲν ἐπίστευα . . . Λοιπόν ! ἂν δὲν ἐξακριβώνετο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἂν ἐβγαζε τὸ πόδι του ὁ ποντικὸς καὶ ἔφευγε, πρὶν ἀναβῇ ὁ πατέρας μου μὲ τὴ σκάλα, ἂν δέν τον ἔβλεπα τελοσπάντων μὲ τὰ μάτια μου, δὲν θὰ ἐπίστευα κ' ἐγὼ ὅτι ἐβρυκολάκιασεν ὁ πάππος μου καὶ ἦλθε νά με τρομάξῃ ;

Αριστειδης. — Βεβαιότατα !

Κος Δαρας.—Βλέπε ς λοιπὸν ὅτι εἶχα ἄδικον νὰ φοβοῦμαι, καὶ ὅτι ἐκεῖνο τὸ περιστατικὸν μ' ἐθράπευσε, καὶ ἀπὸ τότε δὲν πιστεύω βρυκόλακας. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι πάντα κάτι τέτοιο συμβαίνει, πάντα κρυπτεται κάποιος ποντικὸς εἰς ὅλας τὰς ἱστορίας που διηγοῦνται περὶ βρυκολάκων !

Αριστειδης. — Μὲ πάντα ποντικός ;

Κος Δαρας.— Ποντικός, εἴτε ἄνθρωπος, εἴτε γάτα, εἴτε πουλί, εἴτε ἀέρας ... τὸ ἴδιον δεν εἶνε ;

Ποπος.— Μπαμπᾶ, δὲν του λέτε καὶ τὴν ἱστορία ἐκείνου τοῦ φοιτητοῦ, ποῦ τὰ χαρτιά του τὴν νύκτα ἔφευγαν καὶ ἐκυνηγοῦσαν τῶνα τἄλλο ; ... Τί ἀστεία ποῦ εἶνε !

Κος Δαρας.— Ἀλήθεια. . . εἶνε καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία . . . Ἔ, δέν τού την διηγεῖσαι σύ, ἀφ' οὗ τὴν θυμᾶσαι ;

Ποπος.— Ποιός ; ἐγώ ; . . . Ἄ, μπαμπᾶ δὲν πιστεύω νά τα καταφέρω καλά.

Κος Δαρας. — Δὲν πειράζει, διηγήσου την ὅπως ξεύρεις... θὰ σε βοηθήσω.

Ποπος. Ἄκουσε, Ἀριστείδη. Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸν ἦταν ἕνας φοιτητής. . .

Κος Δαρας.— Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό ! Ὄχι δά ! . . δὲν πρέπει νἀρχίσῃς ἔτσι τὴν ἱστορία σου, σὰν νὰ ἦταν κανένα παραμύθι τῆς κυρούλας !

Ποπος.— Μὰ δέν σας εἶπα πῶς δὲν θά τα καταφέρω ; . . . Ἄς εἶνε, θὰ τα 'πῶ ὅπως-ὅπως. Λοιπόν, ἦταν ἕνας φοιτητής. Εἰς τὸ δωμάτιον ποῦ ἐκοιμᾶτο, πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε πεθάνῃ ἕνας θεῖός του . . . Ὁ ἀδελφός του ἤθελε νὰ πάρῃ αὐτὸ τὸ δωμάτιο, γιατὶ τοῦ ἄρεσε καλλίτερ' ἀπ' τὸ δικό του, τὸ διπλανό. Ἀλλὰ ὁ φοιτητὴς δέν τού το ἄφινεν. Ἐσοφίσθη λοιπὸν νά τού το πάρῃ μὲ κατεργαριάν.

Κος Δαρας'— Καλά, μὴν τρέχῃς ὅμως σὰν σιδηρόδρομος !

Ποπος.— Ὄχ, μπαμπᾶ ... Μιὰ νύκτα, ἄκουσεν ὅλα του τὰ χαρτιὰ νὰ τριζουν, καί τα εἶδε νὰ κινοῦνται, νὰ περπατοῦν 'στὸ δωμάτιο καὶ νὰ κυνηγοῦν τῶνα τἄλλο. Ἔγιναν ἄνω - κάτω. Μὲ πολὺν κόπον τα ξανέβαλε 'στὴ θέσι τους. Τὴν ἄλλη νύκτα πάλι τὰ ἴδια . . .

Αριστειδης.— Παναγία μου ! πῶς θὰ ἐφοβούμην ἂν ἤμουν 'στὴ θέσι του!.. Δὲν ἐφοβήθη ὁ φοιτητής ;

Ποπος.— Ἐφοβήθη καὶ πολύ. Φαίνεται ὅτι ἐπίστευε καὶ αὐτὸς τοὺς βρυκόλακας σὰν καὶ σένα, κ' ἐνόμισεν ὅτι ὁ θεῖός του εἶχε βρυκολακιάσῃ . . . Ἀλλὰ πάλιν δὲν ἦταν βεβαιος... Κυττάζει, ἐξετάζει καλλίτερα τὴν ἡμέρα, καὶ τί νὰ ἴδῃ ; Ὅλα του τὰ χαρτια ἦσαν δεμένα μὲ λεπτὲς κλωστές' ὁ ξυλότοιχός που ἐχώριζε τὸ δωμάτιον τοῦ φοιτητοῦ ἀπὸ το δωμάτιον τοῦ ἀδελφοῦ του, εἶχε μιὰ τρύπα. Ἀπὸ τὴν τρύπα αὐτὴ ἦσαν περασμένες ὅλες ἡ κλωστές, καὶ ἀπὸ μέσα, τὴ νύκτα, τὲς ἐτράβοῦσεν ὁ ἀδελφός του κ' ἔκαμνεν ὅλο ἐκεῖνο τὸ κακό . . .

Κος Δαρας — Μπράβο ! . . δὲν τὸ καμες καὶ τόσο πολὺ σαλάτα...

Αριστειδης.— Ἐδόησα καλὰ τὴν κατεργαριά. . . Ὁ φοιτητὴς δὲν ἐξαναφοβήθη ;

Ποπος.— Ὄχι βέβαια ... Τὴν ἄλλη νύκτα μάλιστα ἐφοβήθη λίγο ὁ ἀδελφός του. Γιατὶ ὁ φοιτητής, χωρὶς νὰ 'πῇ τίποτε, εἶχε παραφυλάξῃ, καὶ τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἄλλος ἄρχιτε νὰ τραβᾶ σιγα-σιγὰ τὲς κλωστές, τοῦ τῆς ἐτράβηξε ἀπὸ μέσα μὲ ὁρμή. Τότε ἄρχισαν καὶ οἱ δύο τὰ γέλια.

Αριστειδης.— Καὶ ἄλλαξαν δωμάτια ἐπιτέλους ;

Ποπος.— Ὄχι, γιατὶ ἡ κατεργαριὰ ἀνεκαλύφθη καὶ δεν εἶχε πέρασι.

Κος Δαρας.—Καθὼς σας ἔλεγα πρίν, εὑρέθη κ' ἐδῶ ὁ ποντικός, ὅπως εὑρίσκεται εἰς κάθε ἱστορίαν βρυκόλακος ! Μπράβο, Πόπο !

Αριστειδης.—Κ' ἐμένα θά μου 'πῆτε μπράβο, μπαμπᾶ. Ἡ ἱστορία αὐτὴ μ' ἔπεισε. Δὲν πιστεύω πιά 'στούς βρυκόλακας! Δόσε μου τὸ κλειδὶ τῆς δουλάπας. Θὰ ὑπάγω μόνος μου νὰ πάρω τὸ ἐπανωφόρι.

Κος Δαρας.— Πήγαινε· ἀλλὸ μήπως ἀναλαμβάνεις πράγμα ἀνώτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις σου ;. . Τὶ λέει ἡ καρδιά ; . . .

Αριστειδης.— Τὸ λέει· εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μου συμβῇ τίποτε, ὅπως δὲν συνέβη καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Ἀλλὰ καὶ ὁ τι νὰ μου συμβῇ, δὲν θὰ φοβηθῶ, θὰ ἰδῆτε !

Κος Δαρας.— Λοιπὸν ἐμπρός ! πάρε τὸ φῶς καὶ πήγαινε θαρρετά. Θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν θὰ σου συμβῇ τίποτε. Σοῦ το ἐγγυῶμαι. (Ὁ Ἀριστείδης λαμβάνει τὸ κηρίον καὶ ἐξέρχεται·)

[Ἕπεται τὸ τέλος]

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀστεῖα Παροράματα·—Θὰ ἔτυνε πολλάκις νὰ γελάσετε καὶ σεῖς (οἱ διορθωταὶ τῶν τυπογραφικῶν δοκιμίων γελοῦν πολὺ συχνά), μὲ κανεν τυπογραφικὸν λάθος. εἰς βιβλίον ἢ εἰς ἐφημερίδα, τὸ ὁποῖον μεταβάλλει ὅλως διόλου τὴν ἔννοιαν τῆς φράσεως καὶ τὴν κάμνει ἔχει μέν νοιαν ἀγνώριστον, ἀλλ' ἀστεῖαν καὶ ἀπροσδόκητον. Πολλάκις διὰ νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, ἀρκεῖ νἀλλαχθῇ ὑπὸ τοῦ τυπογράφου ἓν μόνον στοιχεῖον τῆς φράσεως.

Εἰς τὰς Ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν «Ἀστεῖα Παροράματα» ὑποτίθεται ὅτι ὁ τυπογράφος ἐδυσκολεύθη νἀναγνώσῃ τὸ χειρόγραφον μα, παρενόησε μερικὰ στοιχεῖα, ἔβαλεν ἄλλα ἀντ' ἄλλων, καὶ αἱ φράσεις μας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγιναν ἀγνώριστοι. Ὁ λύτης αὐτὴν τὴν φορὰν πρέπει νὰ γίνῃ διορθωτής· Νὰ μαντεύσῃ τὰ λάθη, νἀντικαταστήσῃ τὰ ἐσφαλμένως τεθέντα στοιχεῖα, καὶ νἀποδώσῃ εἰς τὴν φράσιν τὴν ἀρχικήν, τὴν ὀρθὴν της ἔννοιαν.

Τὰ «Ἀστεῖα Παροράματα, δὲν ἔχουν κανόνας. Εἰμπορεῖ κανεὶς νἀντικαταστήσῃ νὰ μεταθέσῃ ἢ καὶ νἀφαιρέσῃ διὰ τὸν σκοπόν του ὅσα στοιχεῖα θέλει μιᾶς φράσεως, ἀρκεῖ ὅμως· νὰ μὴ κάμῃ τόσην κατάχρησιν αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας, ὥστε ἡ λύσις νὰ καταντᾷ ἀδύνατος. Ἐὰν γένει ἡ Ἄσκησις εἶνε τόσον ἐπιτυχεστέρα, ὅσον ἀστειοτέρα εἶνε ἡ λανθασμένη φράσις καὶ ὅσον ὀλιγώτερον διαφέρει ἀπὸ τὴν ὀρθήν.

Ἰδοὺ ἓν Ἀστεῖον Παρόρραμα:

Οἱ στεροὶ πίλοι εἶνε σκάνιοι.

Βέβαια οἱ στεροὶ πίλοι δὲν εἶνε σκάνιοι, οὔτε ἦτο ἀνάγκη νὰ το γράψῃ κανείς. . . Ἀλλ' ὁ γράψας, ἤθελε νὰ εἴπῃ:

Οἱ στενοὶ φίλοι εἶνε σπάνιοι

καὶ ὁ τυπογράφος, ἀντικαταστήσας ἓν φῖ δι' ἕνὸς πῖ, ἔκαμε τὴν φράσιν του τόσον ἀπροσδόκητον.

Ἄλλο παράδειγμα:

Ὁ χοῦς εἶνε μέρος τοῦ χώματος.

Τί σημαίνει πάλιν αὐτὸ τὸ παράδειξον; Σημαίνει ἀκριβέστατα τὸ ὀρθότατον καὶ ἀναντίρρητον:

Ὁ ποῦς εἶνε μέλος τοῦ σώματος.

Ἐδῶ, βλέπετε, ἀντικατεστάθησαν τρία στοιχεῖα εἰς ἓξ μόνον λέξεις. Δὲν εἶνε πολλά.

Καὶ ἄλλο:

Ὁ ἐλάχιστος θρόνος κομίζει τὸν ἐλέφαντα.

Ἀπεναντίας, οὔτε ὁ μέγιστος θρόνος δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ τον κομίσῃ. Κάτι ἄλλο βέβαια θὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ γράψας, καὶ τοῦτο εἶνε ἡ ἑξῆς ἀλήθεια :

Ὁ ἐλάχιστος κρότος φοβίζει τὸν ἐλέφαντα

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἓν παράδειγμα Ἀστείου Παροράματος ἀνεπιτυχοῦς:

Ποῖον ὁ καρὲς
Σορὸν τὸ σαρές.

Πρῶτον, δὲν εἶνε ἀστεῖον νὰ γράψῃ κανεὶς «ποῖον ὁ καρὲς» διότι ὁ καρὲς εἶνε ποῖον. Δεύτερον, τὸ ἀποτέλεσμα αὐτό, τὸ ὀλίγον σημαντικόν, ἐπετεύχθη διὰ τεσσάρων μεταβολῶν εἰς τρεῖς λέξεις, τὸ ὁποῖον καταντᾷ κολύ. Θὰ ἐχρειάζετο δὲ Κάλχας διὰ νὰ μαντεύσῃ τὴν μίαν φρίσιν ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Ἐν γένει τὰ ἀστεῖα Παροράματα, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν ἔχουν ὡρισμένους κανόνας, πρέπει νὰ τα κυβερνᾷ ἡ καλαισθησία καὶ νὰ τα ἐπινοῇ... ἡ εὐφυΐα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουβιονεφαλάκης εἶνε τώρα ὑπηρέτης εἰς καφενεῖον. Προχθὲς ἕνας πολίτης τοῦ εἶπε :

—Ἔλα ἐδῶ, παιδί μου, δὲν βλέπεις ὅτι τὸ νερὸ ποὺ μου ἔφερες εἶνε ἀκάθαρτον ;

Καὶ ὁ Κουτιοκεφαλάκης :

— Μὰ τί θέλετε, κύριε ; νὰ σας πλένουμε καὶ τὰ νερό ;

Ἐπτάδη ἐκδ. τῆς Ἀμαρυλλίδος

* * *

Μεταξὺ δύο μαθητῶν τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπόρων

— Καὶ τί δουλειὰ κάνεις ἐσύ ;

— Κάνω κουτιά.

— Ἄ, ἐκατάλαβα... εἶσαι κουτεμάστορας...

Ἐπτάδη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Ἕλληνος

* * *

Ὁ *Κλάδος Ἐλαίας* πρὸς τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν* :

— Διονυσιάς, αὔριον μᾶς ἔρχεται ἡ Ἀγγελική. Νὰ τὸ τηλεγράφημά της

Καὶ ἡ *Διονυσιὰς Πηγή*, ἀφοῦ ἐδιάβασε τὸ τηλεγράφημα :

— Ἔ ἐνα θὰ γελάσῃς, παληόπαιδο ; τὰ γράμματα αὐτὰ δὲν εἶνε τῆς Ἀγγελικῆς.

Ἐπτάδη ὑπὸ Π. Χ. Τραπεζουντίου

ΑΛΛΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΥΤΗΝ τὴν φοράν, *Λευκὸν Κρῖνον*, μ' εὐχαριστήσες πολὺ διότι μοῦ ἔγραψες μίαν ἐπιστολήν, σωστήν, καθαρογραμμένην, ποσεκτικώτατα. Ἀλλ' εἰς τὸ τέλος, ἀπὸ τὸ ἥμισυ τῆς τελευταίας σελίδος καὶ κάτω, πάλιν μοῦ τα χαλᾷς ! Στενοχωρεῖσαι, συγκεκομμένα, δυσανάγνωστα καὶ τὰ ρέστα . . . Μὰ διατί ; ἀφ' οὗ ἤρχισες τόσον καλά ; . . . Δέν σου ἔφθανε τὸ χαρτί : Ἄς ἔπερνες καὶ ἄλλο. Ἐπειμένω βλέπεις, νά σοῦ τα λέγω, διότι παρατηρῶ ὅτι προσπαθεῖς νὰ διορθώσῃς τὸ ἐλάττωμά σου, καὶ εἰς τοῦτο ὀφείλω νὰ σε ὑποβοηθήσω.

Βέβαια, *Ἀγτὸ Περιστεράκι*, ἀρχίζει κανεὶς μὲ ὀλίγα, καὶ ὅσον προχωρεῖ ἀποκτᾷ περισσότερα. Πράγματι εἰς το 19ον φυλλάδιον, συνέβη ἓν λάθος εἰς τὴν ἀρίθμησιν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Αἱ δύο πρῶται φέρουν τοὺς ἀριθμοὺς 178 καὶ 179, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ φέρουν 189 καὶ 190. Αἱ λοιπαὶ ἔχουν καλῶς. Ὁ λύτης ὅμως πρέπει νὰ σημειόνῃ τὸν ἀριθμὸν ποὺ βλέπει τυπωμένον, καὶ ἂν εἶνε λανθασμένος. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ σύγχυσις, διότι μὲ ὁδηγεῖ ὁ ἀριθμὸς τοῦ φυλλαδίου.

Ἡ φίλη μου *Ἀραχνίτσα Τραπεζουντίου* παραλείπει σήμερον τὸ ψευδώνυμόν της, καὶ ὑπογράφεται μόνον μὲ τὸνομά της. Ἔως ἐδῶ πάει καλά· εἰμπορεῖ νὰ ὑποθέσω ὅτι ἤθελε νά της ἀπαντήσω μὲ τὸνομά της. Ἀλλὰ πῶς ζητεῖ καὶ ἀνταλλαγὰς Μ. Μυστικῶν ; Αὐταὶ δὲν ἐπιτρέπονται μὲ τὸ ὄνομα· μ' ἔβαλε λοιπον εἰς τὸν κόπον νὰ ψάξω εἰς τὸ Λεξικὸν διὰ νὰ εὕρω τὸ ψευδώνυμόν της (διότι δὲν εἶνε δυνατὸν βέβαια νὰ τα ἐνθυμοῦμαι ἀπέξω.) Ἔπειτα ἔχει καὶ μίαν Πληροφορίαν. Τί νὰ κάμω τώρα ; Τὴν θέλει ἀρά γε μὲ τὸνομά της ἢ μὲ τὸ ψευδώνυμόν της ; Νὰ τὴν παρκλείψω ; Ἴσως δυχαρεστηθῇ. Νὰ τὴν θημοσιεύσω μὲ τὸνομά της ; Μὰ εἰμπορεῖ νὰ τὴν ἤθελε μὲ τὸ ψευδώνυμον, καὶ νὰ δυχαρεστηθῇ χειρότερα.— Νὰ εἴς πόσα βάσανα μὲ βάζει μία μικρὰ ἀπροσεξία σας ! Καὶ το γράφω δι' ὅλους, διὰ νὰ το ἠξεύρουν, καὶ ἂν μάγακοῦν καὶ δὲν θέλουν νὰ με βασανίζουν, νὰ εἶνε προσεκτικοί, προσεκτικοί !

Ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μου γράψῃς, *Ἀνθισμένη Λυγαριά*, καὶ νὰ μου γράψῃς συχνὰ χωρὶς διαταγμόν. Εἶμαι πάντοτε ἐπιεικὴς εἰς τὰ λάθη τῶν μικρῶν φίλων μου, ἔπειτα βλέπω ὅτι σὺ δὲν κάμνεις διόλου. Ὥστε λοιπὸν ὁ Τιμολέων διαβάζει μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν τὸ «Μέγα Δάσος» σὺ τὴν «Βοεροπούλαν» καὶ ἡ Ἠλέκτρα τὴν «Κυρίαν Τρομάραν». Τί ὡραῖα : κάθε ἡλικία ἔχει τὸ ἀνάγνωσμά της.

Ὄχι, *Κάρμεν Σύλβα*, δὲν δέχομαι «Δίνεια Πνεύματα» ἀλλὰ μόνον «Παιδικά». Δηλαδὴ ἀνέκδοτα ἀστεῖα, τῶν ὁποίων ἥρωες εἶνε παιδιά. Ὑποθέτω ὅμως ἐκ τῶν ἐπιστολῶν σου, ὅτι ἐνοοῦσες νά μου στείλῃς τοιαῦτα ἀντιγραμμένα ἀπὸ ἄλλα περιοδικά. Ὄχι, φίλη μου, πρέπει νὰ εἶνε πρωτότυπα, ἀδημοσίευτα, «βγαλμένα ἀπὸ τὸν νοῦν σου» καθὼς λέγουν. Εἰμπορεῖς ; στεῖλε μου.

Ἄ, *Οὐράνιε Θόλε* ! δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ χαλάσω τὰ μάτια μου διὰ νὰ διαβάζω φιλογραφίας. Σᾶς εἶπα ὅτι ἡ ἐνασχόλησις αὐτὴ εἶνε ἄσκοπος καὶ βλαβερά, ἀπορῶ δὲ πῶς ἐπιμένετε νὰ μου στέλλετε φιλογραφήματα. Καὶ ἂν μου ἀστέλλατε μόνον, ὀλίγον θὰ ἦτο τὸ κακόν. Τὸ μέγα κακὸν εἶνε ὅτι χαλᾶτε τὰ μάτια σας.

Ἀπὸ κάτι παράπονα, τὰ ὁποῖα μοῦ κάμνει ὁ *Χαλκιδεὺς Δημοκοντόρος* περὶ τῶν Ἀποτελεσμάτων τοῦ τελευταίου Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, ἀναγκάζουαι νὰ δηλώσω καὶ πάλιν — ἀλλ' ἄπαξ διαπαντός, — τὰ ἑξῆς : Α') Τὰ παράπονα περὶ Ἀποτελεσμάτων οἱουδήποτε Διαγωνισμοῦ εἶνε ἀπροσδέκτα. Ἡ Διάπλασις κρίνει πάντοτε ὀρθῶς, μὲ προσοχὴν καὶ μὲ ἀμεροληψίαν. Ὁ ἔχων τυχὸν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου, εἰμπορεῖ νὰ μὴ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Καὶ εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποῦ ἀπαντῶ εἰ. παράπονα.— Β') Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, ὀρθαὶ λύσεις θεωρονται ἀνεξαιρέτως μόνον αἱ συμφωνοῦσαι ἐντελῶς πρὸς τὰς δημοσιευομένας.—Γ') Ἀπαγορεύεται ἡ συνεργασία εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς ἐν γένει, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων. Αἱ ὁράδες τῶν συνδρομητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνακοινοῦν πρὸς ἀλλήλους τὰς λύσεις των καὶ στέλλουν ὅλοι τὰς ἰδίας — ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἐξασφαλίσουν ὅλα τὰ Βραβεῖα διὰ τὴν αὐτὴν πόλιν ἢ διὰ τὸν αὐτὸν Σύλλογον,—αἱ ὁμάδες αὐταί, μόλις θἀνακαλύπτωνται ἐκ τῆς συμπαραβολῆς τῶν λύσεων, θἀποκλείονται ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ. Διότι δὲν γίνεται μεγαλήτερον ἄδικον παρὰ νὰ βραβεύωνται οἱ ἀντιγράφοντες ἁπλῶ, τὰς λύσεις, καὶ νὰ ἔρχωνται κατόπιν οἱ κοπιάζοντες νὰ τας εὑρίσκουν μόνοι των !

Σίρ-Λά-Φαλουάζ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

Κ' ἐγώ, *Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης*, εἶδα μὲ πολλὴν μου χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν τ' Ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων τοῦ Ὠδείου, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπρωτεύσαν τόσοι συνδρομηταί μου. Αἱ ὑποκλίσεις καὶ ἡ χαιρετοῦρες πάνε ἄδικα, διότι τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι δὲν βλέπω τίποτα. Εἶνε τόσο ψηλὰ τὸ εὐλογημένο !

Ὄχι δι' αὐτό, *Μελχρὰ Ἀκτίς*, ἀλλὰ διότ' δὲν δέχομαι Ἀσκήσεις παρὰ μόνον ὅταν προκηρυχθῇ Διαγωνισμός. Ἀλήθεια εἶπες τῆς Λίτσας Καβδάκου «Καλημέρα, Ζαφουράνα !»; Βέβαια θὰ το θυμᾶται.

Ἤκουσες τί εἶπα τῆς *Μελιχρᾶς Ἀκτῖνος, Χαμαικεράσων* ; Διότι καὶ σὺ μου ἔστειλες Ἀσκήσεις εἰς μάτην.

Ζωηρὰ Φλόξ, [ΕΕ] διὰ τὸ χαριτωμένο γραμματάκι. Τί καλὰ ποῦ δὲν ἐξεχάσθη καὶ αὐτὸ εἰς τὴν τσέπην τοῦ πατέρα σου. Ἄς ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐξεχασθῇ καὶ αὐτὸ που θὰ μου γράψῃς .. ἢ μήπως ἐνοεῖς νὰ κόψῃς ἄλλον τόσον καιρόν ;

Πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Στήριγμα τῆς Μητρός*. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς μοῦ λέγει ὅτι εἶσαι τελείως κατηχημένη ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν, καὶ ὅτι θὰ κυβερνήσῃς μὲ δίκην τὴν ἐμπειρίαν καὶ τὴν γνῶσιν «τὸ καράβι τῆς ζωῆς σου.» Σοῦ εὔχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς τελευταίας ἐξετάσεις.

Ροδία Κυνηγέτις, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, καί . . . σιωπή !

Χαριτωμένη ὅπως πάντοτε ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀμαρυλλίς*. Ἂν ὅμως ὅλαι αἱ Ἀσκήσεις ἦταν εὔκολοι, τί εὐχαρίστησιν θὰ εἶχεν ὁ λύτης ;

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΡΘΡΑ

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

Ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις ἑνὸς Βιβλίου, τὸ ὁποῖον συνιστῶ ἐνθέρμως εἰς τοὺς μεγαλητέρους ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου. Ὁ κ. Σπυρ. Π. Λάμπρος, ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, εἶνε ὁ προσφιλὴς ῥήτωρ τῆς ἐνθουσιώδους νεολαίας. Καὶ τὸ βιβλίον αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ περιλάβῃ κυρίως τοὺς θαυμασίους λόγους τοῦ εὐγλώττου τούτου ῥήτορος, θἀναγνωσθῇ ὑπὸ τῶν νεαρῶν πατριωτῶν μετὰ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐξήγειραν εἰς τὰ στήθη των οἱ ἐθνικοὶ αὐτοὶ λόγοι, ὅταν ἐξήρχον το ἀπὸ τὸ μελίρρυτον στόμα τοῦ ἱστορικοῦ.

Ὅσοι ἠυτύχησαν νἀκούσουν τον κ Λάμπρον ἀγορεύοντα, ὅσοι ἐμαγεύθησαν ἀπὸ τὴν εὐγλωττίαν του, θὰ εὕρουν εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο ἕνα λάτρευτον γνώριμον. Ἀλλ' εἶνε καὶ μία εὐκαιρία νὰ τον γνωρίσουν, νὰ τον θαυμάσουν καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, διαμένοντες εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἢ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, δὲν ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ τον ἀκούσουν.

Τὴν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου ἀνέλαβε τὸ Βιβλιοπωλεῖον Π. Δ Σακελλαρίου. Θἀποτελῆται ἀπὸ 600 σελίδας, ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου καὶ θὰ περιέχῃ :— Α') **Λόγους** Ἐθνικούς, Ἠπειρωτικούς, Κρητικούς, Ζακυνθινοὺς, Πανεπιστημιακούς, Γυμνασιακούς, Ἐπιτηδείους καὶ Ἐπιμνημοσύνους, καὶ ἄλλους Διαφόρους, ἐν ὅλῳ τριάκοντα. Β') **Ἄρθρα** Ἐθνικά, Ἱστορικά, Παιδαγωγικὰ καὶ Γυμναστικά, ἐν ὅλῳ 47.

Τιμᾶται : Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχμ. 8. Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν φρ. χρ 7.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται καὶ διὰ τοῦ Γραφείου μου.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* ἀσπάζεται τὸν *Χαζοφιλόσοφον* καὶ χαιρετᾷ τὴν *Τράταν τοῦ Εὐρίπου* — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Θεσσαλικοῦ Ὑακίνθου* προσαθεῖαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπισολήν του — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* χαιρετᾷ τὸν *Πασίμαχον* καὶ τον εὐχαριστεῖ διὰ τὴν κάρταν του καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ὀνόματός του — ἡ *Ἑρμιόνη Τολιοπούλου* πληροφορεῖ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου* ὅτι τὸ ψευδώνυμόν της εἰμπορεῖ νὰ μάθῃ διὰ τοῦ *Φουγάρου τῆς Βόγεγίας*· ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομά της — τὸ *Ἀγτὸ Περιστεράκι* ἀσπάζεται τὴν *Χρυσῆν Βροχήν*, τὴν ὁποίαν κάλλιστα γνωρίζει — ὁ *Νυκτοκόραξ* χαιρετᾷ τὴν *Σιωπηλὴν Νύκτα* καὶ ἀντιχαιρετᾷ τὸ *Μαῦρον Σύννεφον*, τοῦ δίδει δὲ τὴν ἄδειαν νὰ τοῦ εἴπῃ τὸνομά του, ἂν το ἀνεκάλυψε — ἡ *Ἀνθισμένη Λυγαριὰ* ἀσπάζεται τὴν *Κιακὴν Βραδυὰν* καὶ τὸ *Μὴ μου Ἄπτου*, τὸ ὁποῖο συγχαίρει διότι εἶνε ἐκ τῶν πρώτων τῆς τάξεώς του — ὁ *Ἄγγελος Λύγερος* εὐχαριστεῖ θερμῶς τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ την συγχαίρει ἐπίσης δὲ τὸ ἰδικόν της βραβεῖον — ἡ *Κάρμεν Σύλβα* ἀσπάζεται τὴν *Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα* καὶ τὴν *Μαραμένην Πασχαλιάν* — ὁ *Χιακὸς Κρῖνος*

πληροφορεῖ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν* ὅτι εἶνε βασιλὶς, ποιητὴς καὶ κυνηγός· — τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι* χαιρετᾷ τὸν *Θεσσαλικὸν Ἀγκινθον* καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς τα κατάφερε καὶ τα χάλασε ἔτσι τὸ ποδήλατον; διότι τὸν εἶδε πού το ἔφερεν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν· — ἡ *Μ. γαριτοφόρος* ἀσπάζεται τὴν *Εἰρήνην Σκεύφου* καὶ τὴν *Ἑλληνικὴν Ψυχήν*· — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* δὲν θὰ στείλῃ πρώτη Μ.Μ μὲ τὸ νομά της εἰς τὸν *Ρωμαῖον Κικερωνα*, διότι αὐτὴ ἐζήτησε τὴν ἀνταλλαγὴν καὶ γνωρίζει τώρα πλέον τὸνομά του· — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* χαιρετᾷ τὸν *Τράχαν τοῦ Εὐρίπου* καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατὶ ἐλησμόνησε τὴν πατρίδα της· — ἡ *Πειραϊκὴ Νὺξ* ἀνασπάζεται τὸ *Σερπαντέν*, τὸ ὁποῖον ἐνόησε· — ὁ *Κουασιμόδος* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Λουλουδιοῦ τῆς Καρδιᾶς* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ περιμένει ἐπιστολὴν του· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἀσπάζεται τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ ζητεῖ τὄνομά του· — πολλαὶ πληροφορίαι παρελείφθησαν ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Κύκνειον Ἄσμα*, *Κάλυκα Ρόδου*, *Ἀνυπόμονην Καρδιὰν* καὶ *Λοξίαν*· — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸν *Εὐελπιν Ἀλιέα Μή μου Ἄπτου*, *Μικρὰν Ἀκαρθυλλίδα*, *Ἰτέαν* καὶ *Λῖ-Λῖ Χάν*· — ἡ *Κελαϊδίστρα* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Μόνωσιν*, *Τσούχταν* καὶ *Κεντρί*· — ὁ *Μέλας Ἀδάμας* μὲ τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα*, *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ *Σιναχωμέρον Ποντικόν*· — ὁ *Φιλόδοξος Μακεδὼν* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Ὕπαρξιν*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ *Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα*· — ὁ *Εὐελπὶς Ἀλιεὺς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· — ὁ *Ἀπολεσθεὶς Παράδεισος* μὲ τὸν *Ἑπτακατέργαρον Σάμιον*, *Εὐελπιν Ἀλιέα*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Μόνωσιν*· — ἡ *Μαύρη Προσωπιδοφόρος* μὲ τὴν *Μαύρην Μάσκαν*, *Βίκτωρα τὸν Μαῦρον*, *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὴν *Πειραϊκὴν Νύκτα*, *Λῖ-Λῖ-Χάν*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Ρόδιον Ἱππότην*. *Μή μου Ἄπτου* καὶ *Σερπαντέν*· — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὸν *Λῖ Λῖ-Χάν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Κόντε Ραπανάκην* καὶ *Ἀφρικανικὸν Ἥλιον*· — τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὴν *Γαλιάντραν*, *Εὐελπιν Ἀλιέα*, *Ἀγνὴν Φιλίαν*, *Ναυτόπαιδα* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινὸν*· — ἡ *Κόρη τοῦ Στρωμῦνος* μὲ τὸν *Κελτικόν*, *Βίγλαν*, *Ἐμίρην τῆς Βουχάρας*, *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Ἀταθύριον Ρόδου*· ὁ *Ἑπτακατέργαρος Σάμιος* μὲ τὴν *Μαργαριτοφόρον*, *Ἀθῷαν Καρδίαν Χαμένην Εὐτυχίαν* καὶ *Μή μου Ἄπτου*· — ὁ *Εὐελπὶς Ἀλιεὺς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὸ *Νυκτολούλουδον*, *Πῶς με-λένε*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ταϋγέτην* καὶ *Ἀγάπην τῆς Νεάνιδος*· ἡ *Μαρία τῶν Μεδίκων* μὲ τὴν *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Ναυσικᾶν*, *Παγωμένον Καύκασον*, *Ροδοστεφανωμένην Ἀγοῖζιν* καὶ *Εὔοσμον Ἄνθος*· — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸ *Στραβόξυλον*, *Γλυκύλαλον Ὄνον*, *Λιακὸν Κρῖνον*, *Ἐπερινούλαν* καὶ *Παντοχοῦ Παρόντα*· — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας*, *Εὔοσμον Ἄνθος*, *Σκυριὰν τοῦ Αὐρίου*, *Δροσερὰν Ἑσπέραν* καὶ *Ἀκρίταν*· — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸν *Λευκὸν Διάβολον*, *Κρυσανθεμίδα*, *Βίκτωρα τὸν Μαῦρον*, *Παρήγορον Ἄγγελον* καὶ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα*· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὸν *Μαῦρον τῆς Βενετίας*, *Βίκτωρα τὸν Μαῦρον*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Ἀντιγόνην*· — ὁ *Ἐρυθρὸς Σταυρὸς* μὲ τὴν *Ζουλέικαν*, *Μολὼν λαβέ*, *Ἀντιγόνην*, *Ἀριστοκρατίδα Ρουμανίδα* καὶ *Ἑλληνοπούλαν*· — τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὸν *Κόντε Ραπανάκην*, *Μαρίαν τῶν Μεδίκων*, *Κυανοῦν Σπήλαιον*, *Λευκὴν Δὲ Μιρμὼν* καὶ *Καλοθρεμμένον Γάτον*· — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὸ *Μή-με-λησμόνει* καὶ *Μή μου Ἄπτου*· τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* μὲ τὴν *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Μαργαριτοφόρον* καὶ *Μάγκαν τῶν Παρισίων*· — ἡ *Τράτα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Ἐφεσιακὴν Κόρην*, *Κάρμεν Σύλβαν*, *Νιόβην*, *Πικραμένην Καρδοῦλαν* καὶ *Σιωπηλὴν Νύκτα*· — τὸ *Χαμαιπέρασον* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Λιακὸν Ὁρίζοντα* καὶ *Κρητικὴν Σημαίαν*· — ὁ *Νοσταλγὸς Ἑλλὴν* μὲ τὴν *Λιώτικην Βροχήν*, *Χιακὴν Βραδυάν*, *Χιακὸν Κρῖνον*, *Χιακὴν Παγωμένην* καὶ *Χιακὸν Ὁρίζοντα* — ἡ *Κάρμεν Σύλβα* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Λῖ-Λῖ Χάν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ *Διάπλασις* πρὸς τοὺς φίλους της: *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ*. *Μολὼν Λαβὲ* ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις καὶ τὰ ἀστεῖα ἀπὸ τὸ κανηγόρι·) *Νυκτοκόρακα* (ἐσυντόμευσα τὴν πρώτην σου πληροφορίαν, διότι ἔπρεπε νὰ ἤξευρα κ' ἐγὼ τοὐλάχιστον τί ἔλεγεν αὐτὴ ἡ 17 ἀπάντησις·) *Οἰδίποδα Τύραννον* (ἔστειλα· ὁ «Ἄσωτος υἱός» ὁ ὁποῖος διαδέχεται μετ' ὀλίγον τὴν «Βοερὸπούλαν» εἶνε ἄλλου εἴδους μυθιστόρημα καὶ θὰ σοῦ ἀρέσῃ πολύ·) *Κιουκιουρίστραν* (αἱ λύσεις δεκταί·) τὸ *Παιδικὸν Πνεῦμα* ὅμως ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε·) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* (ἤθελα νὰ σοῦ γράψω «σὲ περιμένω»· ἀλλὰ θὰ εἶσαι ἐδῶ ὅταν θαναγνώσῃς αὐτὴν τὴν ἀπάντησίν μου·) *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* (ἕνα τέτοιον ἀλλὰ παλαιότερον, σᾶς διηγεῖται σήμερον ὁ κ. Φαίδων· λυποῦμαι διότι ἀργὰ γίνονται. . .) *Ἀριστέα* (ἄρισέ τους νὰ λέγουν· εἶνε ἄξιοι περιφρονήσεως· πραγματικῶς δὲν κατορθώνουν τίποτε!) *Μαῦρον Ἱππότην* (ἔστειλα·) *Ἐρυθρὸν Νέφος* ([ΕΕ] μ' εὐχαριστησίν μου ἐγνώρισα τὴν ἀγαπητήν σου καλλιτέχνιδα . . . *Σελήνην*· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπενθύμισε μίαν ἀπάντησιν τοῦ *Γαβριηλίδου*· ὅταν τὸν ἠρώτησαν ποῖος εἶνε ὁ μεγαλήτερος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν, ἔγραψεν: «ὁ Ἥλιος!») *Ἄνθος Ροιᾶς* (ὀψοκατάλογος ἐλήφθη·) *Κύκνειον Ἄσμα* (ἡ ἐπιστολή σου θριαμβευτική· αἱ λύσεις σου δεκταί·) *Ἄγιν Ρέξον*. *Πούλιον Δράκον* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· εἶδες βέβαια τὴν ἔμφασιν τοῦ ψευδωνύμου σου·) *Γλυκεῖαν Πατρίδα* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφήν· *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι* (γράφε μου λοιπὸν τώρα ποῦ ἔγινες καλά·) *Μαργαριτοφόρον* (ἡ ὁποία φεύγει διὰ τὴν *Χίον*, ὅπου θὰ μείνῃ ὅλο τὸ καλοκαίρι· καλὴν διασκέδασιν!) *Κυανοῦν Σπήλαιον* (ποῦ ἔγινε καὶ «σεβαστὴ θεία» νὰ τῆς ζήσῃ τὸ ἀνεψάκι·) *Ζωηρὰν Ὕπαρξιν* (εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν· *Ἀστέρα τοῦ Φαλήρου* (εὖγε (εὖγε!) *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ποντικονῆσι Κερκύρας* (τὸ ἔλαβα καὶ τὸ ἔστειλα·) *Διοκησιάδα Πηγὴν* δὲν πειράζει, μόνον νὰ γράφῃς ἀνοικτότερα·) *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (ἡ ὁποία ἐπέρασε ὅσον καλὰ εἰς τὴν Αἰθηφόν·) *Κορινθιακὸν Κῦμα* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*, *Πειραϊκὴν Νύκτα* (ναί, καὶ εἶδες ὅτι ἔγραψα περὶ αὐτοῦ·) *Τηλέμαχον* (ὁ 8ος τόμος τιμᾶται φρ. 2,50· πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς·) *Κουασιμόδον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἰουνίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου.

Ὁ γράπτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαιότερα ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὃν ἔκαιον περιέχει 90 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

268. Λεξίγριφος

Πρόσωπον ἐκ τῆς Γραφῆς
μὲ θεὰν ἑνοῦται,
Καὶ ἀρχαία ἱσπανικὴ
πόλις φανεροῦται.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἠλίου Κ. Παπαδήμα

269. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μάθῃς
Εἶμαι ὅρος τι γνωστόν·
Ἕνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς,
Εὐθὺς γίνομαι ποτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Δ. Παππᾶ

270. Ἀναγραμματισμός.

Τὴν τάξιν σ' ἔφους ἢ λάξες κακοκαῶν ἀνθρώπων
Καὶ ἕνα θάμνον εὐκνήμη ἔκαμες δίχως κόπον.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Ν. Ψαρμακίδου

271. Γωνία μετὰ πυραμίδος.

+****** = Θάμνος ἀειθαλής.
++**** = Ὀστρακόδερμον
+++**** = Ἀρχαῖος ἥρως.
++++*** = Ἀρχαῖος ποιητής.
++++**** = Τερατώδης θεός.
++***** = Σοφὸς βασιλεὺς
+****** = Περσικὴ πόλις ἀρχαία

Οἱ ἑκτὰ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἀρχαίαν πόλιν, ἡ ὁποία εἶνε καὶ ὡς βάσις τῆς πυραμίδος, τῆς σχηματιζομένης εἰς τὸ μέρος τῆς Γωνίας, τὸ σημειούμενον διὰ σταυρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους

272. Μωσαϊκόν.

Ἡ Λίωνη, ὁ Ὠκεανός, ἡ Χάλαζα, τὸ Χιόνι,
Μὲ προθυμίαν εἰς αὐτὰ κ' ἡ Θάλασσα σιμόνει,
Καὶ ἀπὸ μιὰ σταλαγματιὰ νερὸ καθένα βάζουν
Καὶ ποταμὸν διάσημον εὐθὺς κατασκευάζουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεροσίμου Α. Λασκαράτου

273. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς:

Σ Ο Λ Ι Σ Ο Π Σ Ο Δ Ν Α
Η Γ Ο Ε Δ Ε Ω Ο Λ Ι Ε Υ
Ω Ζ Ν Χ Ε Ν Ρ Θ Ν Π Λ Ε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ.

274. Ἀπροσδόκητον.

Διατὶ τὸ σιτάρι το πηγαίνουν 'στὸ μῦλο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Καστάνου

275. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν, κατὰ σειράν, τὴν ἰδίαν λέξιν, τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦν καὶ τὰ τελικά των.

1, Ἀρχαία θεά. 2 Μικρὸς ἄνθρωπος. 3, Ἐπίρρημα χρόνου. 4, Ἡ γλῶσσά του τρέχει.

Ἐστάλη ὑπὸ Χαρ. Χαρᾶλάμπη

276. Φωνηεντόλικον.

κ-χατς- γλκρτρ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Λεξικόν

277. Γρῖφος.

γὼν'	βέτω	αρ
ὠά, ὠά	σταῖ	χον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 17.

168. Ἀπόστολος (ἀπὸ, στόλος.) — **170** Πῆξις τῆξις. — **171** Ἄτμὸς, στόμα·
172. Α Λ Α Σ (ἰχθῦς Σ ΑΛΑλάζων.)
Λ Η Δ Α (Ἄδη Δα...). **173.** Β
Α Δ Α Μ (καῦμα ΔΑσος...) Ι Ο Ν
Σ Α Μ Η (ΗΜΑΣ...) Ε Λ Ε Ν Η
Α Μ Ε Ρ Ι Κ Η
174. Παρασκευή· — **175.** Ἑπτὰ πόλεις μάρναντο-σωρὴν διὰ ρίζαν Ὁμήρου· — **176.** Διὰ τοῦ Ο: ὄλβος, ἀργός, ὄνος, πανῶ. ὀρρῶ. Διὰ τοῦ Ε: βέλος, γέρος, νέος, πνέω, ῥέω· — **177.** Τύχη μὴ πίστευε.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λοιπὰ 10, διὰ δὶ τοὺς συνδρομητὰς μας; λοιπὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια παντοχόθεν. — Ἀλέξανδρος Μ. Χαρίτος, Ἀάρισσα Θεσσαλίας (Grèce) (B—47)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.